

“París catalitza els problemes i les solucions dels meus personatges”

Antonin Varenne (París, 1973) ha pogut veure publicada en català la seva primera novel·la, *Le fruit de vos entrailles*, novel·la de sèrie negra ambientada a París. El Club Editor l'ha editada amb el títol *Allò que heu parit*. La traducció és de Mireia Porta.

—A banda de la trama —el misteri d'una sèrie d'assassinats de creadors d'arts plàstiques—, ofereix una visió molt negra i cruel, gairebé apocalíptica, de París i la seva gent. La novel·la avança sobre aquests dos elements, la trama i la visió que el novel·lista projecta sobre la ciutat, no?

—Completament. A més, crec que la descripció que hi faig de París i l'ambient negre recreat és el que ha interessat més l'editora catalana. Hi ha tres personatges principals, però el personatge central, el que omple tots els espais, és la ciutat de París, el contrast entre la seva imatge de paradís de riquesa i la seva sordidesa real.

—Què hi fa, la referència a l'atemptat de les torres bessones de Nova York?

—La tranquil·litat burgesa de París es va trobar amenaçada per aquest atemptat i també per l'explosió de la fàbrica de Tolosa. Era un moment idoni per a situar la novel·la.

—Queda molt clara la vostra voluntat de dibuixar una geografia de París, de formular una teoria de París. La citació inicial és un extracte del llibre *La invenció de París*, d'Éric Hazan.

—També m'interessa, com a Éric Hazan, la història social, urbanística i arquitectònica de la ciutat. Els noms dels carrers i barris hi fan un paper important.

—El barri de Ménilmontant va quedar immortalitzat per una de les grans cançons de Charles Trenet. El nom del barri hi té una gran força poètica i musical.

—Sí. I és un barri molt popular, de velles tradicions, de cançons. Jo hi vaig viure. És una mena de tap, de frontera, entre París i la perifèria. Temps enrere no es considerava París, sinó un barri a banda. Ara ja és una extensió de París. I és un barri on es pot veure la misèria, la immigració menys galdosa. La història que explico a l'inici, de la dona que es tira del balcó amb els dos fills, va passar aquí i em va afectar molt.

Antonin Varenne, nou autor francès de sèrie negra. El Club Editor li publica *Allò que heu parit*.

—Sembleu decebut de París.

—Ha perdut les ganes de viure. La vida cada vegada és més cara i fins i tot és car de viure a molts barris populars. Els parisencs són gent trista. Al carrer, al metro, no hi veus gent alegre. Per això he volgut integrar moltes referències històriques, per recordar el seu caràcter antic i constatar que aquest sediment va esvaint-se.

—No és habitual que, en una novel·la negra, la part externa a la trama tingui tant d'importància. Cap model d'inspiració?

—Un film, més en concret un western molt especial, *El bo, el lleig i el dolent*, de Sergio Leone, on el personatge principal era la guerra i els secundaris, els tres protagonistes. A la meua novel·la, París actua de catalitzador de tots els problemes i totes les solucions dels meus personatges.

—Per què heu volgut que les víctimes fossin artistes?

—Tot i que me'n fumo una mica, del seu cantó massa intel·lectual,

perquè s'alimenten del que la majoria de nosaltres no veiem. El tema que tenia al cap era la mort de la imaginació. L'assassí en sèrie vol impedir que desenvolupem allò que portem a dins. L'assassí no pot ser artista i els mata per ser-ne. La tria m'ha ajudat a construir una atmosfera pesant, asfixiant, que és el que m'interessava. Per això introdueixo també l'avortament o la por de ser pare.

—El policia és un personatge de carn i ossos, no un prototip, amb una vida privada com la d'un ciutadà corrent.

—S'ha fet policia per desenvolupar una personalitat pròpia, lliure d'imposicions familiars, i accedir a una realitat que li era negada. És la metafísica típica de la sèrie negra: l'investigador esdevé objecte de la seva pròpia investigació.

—A diferència de Simenon, no seguís un fil únic i constant i no us fa por d'incloure escenes i situacions que aparentment no tenen res a veure amb la trama policíaca.

—Simenon construïa les novel·les a mesura que les escrivia. Tot hi està encadenat. Jo trenco la linealitat i el ritme. Ho trobo més dinàmic. Així deixo espai a més sorpreses i retardo les explicacions dels misteris, el moment més fumut i complicat de les novel·les negres.

Lluís Bonada